

Kära anhöriga till Folke Isaksson,

En gammal klasskamrat från gymnasiet i Luleå vill gärna skriva några rader till er som stod Folke nära. Först en tanke av deltagande. Det är alltid tomt att mista sina närmaste. Folke kunde verkligen uttrycka närhet, inte bara i skrift. Just nu har jag på mitt skrivbord "De fjärran ländernas närhet" där Folke skriver om några av sina många resor på 1900talet.

Mina minnen härrör sig framför allt från läroverket i Luleå där vi i vår lilla klass på latinlinjen under en tid bara var 11 elever. Vi kom nära varandra. Hade mycket trevligt tillsammans. Ofta var Folke den samlande punkten.

Redan under den tiden hade han börjat skriva och bli uppmärksam för vad han skrev. Han var också mycket kunnig och påläst i alla skolämnen. När Folke fick frågan, och det fick han ofta, så kunde man få veta allt som stod i Nordisk Familjebok om ett visst ämne. Ja, det gick t o m så långt at rektor och lärare blev bekymrade. Klassen i övrigt passiviserades. Det fanns bara två pojkar, ungefär lika duktiga. Resten av klassen var flickor.

Men tro inte att Folke var överlägsen av sig. Nej, han var en av oss. Detta kände vi på ett särskilt sätt på klassens 45-årsjubileum, som firades i Luleå. Alla berättade om sina liv efter studenten. Folke kunde lyssna fram och fick alla att berätta. För egen del glömmer jag inte den starka empati han visade, då jag berättade om vår 12-årige sons död i en olyckshändelse.

Jag sitter nu och skriver i Kallax, där vi hade en sommarstuga redan på min skoltid. Hela klassen cyklade hit ut och satt på golvet framför brasan. Folke frågade var och en vad han eller hon helst läste. Ett sådant intresse för sina klasskamrater visade han också t ex då vi firade Lucia tillsammans och uppvaktade våra lärare på natten. Han hade skrivit en allegori som handlade om var och en i klassen.

Visst hade vi gärna firat ett 50-årsjubileum också. Men när alla blivit så gamla var det ofta någon som dött eller av annan anledning inte kunde vara med. För några år sedan tog vi kontakt med Folke angående ett möjligt möte i Luleå. Men då svarade han, att han visserligen skulle åka upp till Gammelstad men då bara för att säga "hej då".

Vi förstod att han inte räknade med att orka så mycket. Dessutom ville han kunna slutföra ett större arbete om många författare och andra personer som han intresserat sig för. Undrar om han fick tid att skriva det färdigt?

Den 26 maj var jag i Gammelstad på en kyrkogårdskapellsinvigning. En mycket vacker dag. Församlingen gick i procession från gudstjänsten i kyrkan och efter invigningen av biskop Stiglund var det samling vid borden ute på kyrkogården. Jag tänkte osökt på Folke och nämnde hans namn. Samtidigt uttryckte jag en undan om hur han kunde ha det just då. Det var alltså dagen efter det att han gått över gränsen till en annan värld. Jag förmodar att begravningen sker i Vaxholm och att ingen gravsättning sker här uppe i Norrbotten. Men just nu är det som allra vackrast här och vi hör spoven sjunga. Som en hälsning från en god vän sedan ungdomstiden med ett himmelskt skimmer i den ljusa vårmatten.

Vi som känt den unge Folke Isaksson är djupt tacksamma över hans minne. Vi önskar hans anhöriga med den helige Franciskus Pax ett Bonom.

Gunilla Hvarfner, f von Ahn